

I kunstige livmodere

14. oktober, 2099

Stemningen den kølige oktobermorgen er spændt. Utålmodig. Rundt omkring i den smalle gårdsplads ligger der allerede små dynger af sne og menneskemængden tripper fra side til side af kulde og forventning: En skoleklasse på tredve tolvårige småsnakker adspredt under opsyn af en midaldrende lærer, universitetsstuderende står allerede klar med læderbrune notesblokke og rundt omkring et kærestepar med hinanden i hænderne og resten udgør tilfældige nysgerrige.

Vejret er gråt og kedeligt og kontrasterer imod den klinisk hvide bygning man venter ude foran, men folk er heller ikke interesserede i at snakke vind og vejr i dag. For nu sker det som alle har ventet på; en formelt udseende kvinde i hvidt jakkesæt træder ud af en diskret dør og undskylder for ventetiden og meddeler af rundvisningen kan begynde. Menneskemængden gennes ind af dørene under forventningsfuld snak og megen masen, og efter få minutters konfus og klodset organisering har alle toogfyrre gæster de obligatoriske, blå plastikposer på skoene, og den hvidklædte kvinde vinker folk videre ned af kraftigt oplyste gange der matcher hendes outfit.

Folk er bemærkelsesværdigt opmærksomme på hendes forklaringer om bygningens historie, finanser og nyeste videnskabelige fremskridt inde for genmanipulation og kloning, selv skoleklassen er fuldkommen tavse og lytter beskedent med store øjne. Måske er det meget forståeligt. Alle er kommet med en forventning i dag, en fornemmelse af noget

stort. I dag er premieren på SciCorp Inc.'s offentlige rundvisninger, og de heldige gæster går i bogstaveligste forstand fremtiden i møde. Her i den hypermoderne bygning bliver der avlet kloner. Vaskeægte kopimennesker, noget som for kun få årtier siden var forbeholdt science fiction-romaner. Men i dag, kun lidt over hundrede år efter den første klonede haletudse er det altså muligt at masseproducere *homo sapiens*. "Fremtiden er i dag," begyndte kvinden sit foredrag med. Ikke noget under at gæsterne er spændte.

Væggene og gulvene i gangen er ligeså sterilt hvide som ydersiden af bygningen og så skarpt belyst at det skærer i øjnene, men alligevel forsøger folk ikke at blinke for at få så meget med som muligt. Rundvisningen passer et oldgammelt fotografi af et får, og kvinden forklarer at den viste Dolly i sin tid var det mest berømte eksempel på en vellykket kloning og hun fortsætter med at fortælle historien bag de efterfølgende fotografier af heste, haletudser, mystiske, muterede væsener der hverken ligner det ene eller andet og for enden af rækken det næst-nyeste skud på stammen, to identiske chimpanser. Hun forklarer de naturlige kloner, tvillingerne, om selve processen og om dyrkede organer til transplantationer – en ældre herre klukler, banker sig let på brystet og erklærer at han har nydt godt af den teknologi da hans hjerte sidste år begyndte at give op. Kun hans kone deltagere i hans morskab mens resten af selskabet utålmodigt beder den hvidklædte kvinde om at fortsætte og undersøger hende og billederne på væggen med videnssøgende blikke. Stemningen er ligeså intens og spændt som før, og efter en kort rømmen vender hun tilbage til det indlærte foredrag: Man kan se det for sig:

En cellekerne fra en hudflage på en finger indsættes i den tomme celle fra et menneskeligt æg, der i et laboratorium under opsyn deler sig først én gang og bliver til to, så til fire, til otte, til seksten, til toogtredve, indtil cellerne skifter funktion, bliver begyndelsen på noget levende. Hvad bliver det til? Det vil rundvisningen give svaret på nu og gæsterne læner sig nysgerrigt frem med åben mund og polyp- per da kvinden åbner endnu en dør og beder folk om at træde ind – stille og roligt.

Lysniveauet er drastisk ændret i det nye rum, og folk blinker hektisk for at vænne sig til det pludselige mørke. En af skoleeleverne kommer med en åbenlys kommentar om at 'der er jo kulsort herinde'. Kvinden undskylder for anden gang den dag og begrundet be- lysningen med at objekterne herinde ikke tåler andet end ultraviolet lys, hvilket kun gør gæ- sterne mere interesserede, og en ophidset mumlen spreder sig. Da bliver lyset hævet en anelse, og med ét forstummet mængden. Sko- leeleverne spærrer øjnene op i ærefrygt, det ældre par knuger hinandens hænder med til- bageholdt åndedræt og de studerende glem-

mer at tage noter af ren og sker forundring. Man havde forventet noget stort, men ingen havde forventet dette. Endeløse rækker af kunstige, meterhøje livmodere strækker sig ned af gangen, hver især med sit eget, identi- ske, fuldvoksne mennesker svømmende rundt i uidentificerbar væske. Hver enkelt korpus er hårløs og neutralt med lukkede øjne og navle- streng af metal, og kvinden smiler, tydeligvis forberedt på gæsternes overvældede reaktion, før hun fortsætter rundvisningen. Hun forklarer at det, med den nyeste teknologi, er muligt at dyrke fuldvoksne mennesker på kun få år. Klar til at blive sat ud i samfundet. En skole- elev afbryder, gisper at de ser så realistiske ud, bliver tysset på af sin lærer og så fortsæt- ter turen ned langs opbevaringsgangen, gen- nem en dør og atter ud i det grå solskin. Folk griner og snakker hjertemildt med hinanden, diskuterer synene. De studerende udveksler nyttige noter og skoleeleverne udbryder be- gejstret hvor seje klonerne så ud. En tilfældig i mængden mumler for sig selv, at kvinden sandelig havde ret.

Fremtiden er i dag.